

ONNEA JA MENESTYSTÄ

JULIANA HYRRI
4.5. – 25.5.2019

26.2.2019 klo 7.15

M Hei jos sulla on hetki aikaa, olisi kiva kuulla mitä sun näyttelysuunnitelmalle kuuluu.

Sopiihan tuo, mutta varoitan jo etukäteen etten ihan hirveästi ole vielä ehtinyt tätä näyttelyä työstää, heh. Kyllä se tästä vielä lähtee.

J

M Ei hätää!

11.4.2019 klo 11.37.

Moi Maija! Mulle alkaa nyt selkiytyä mitä oon ylipäättään galleriaan viemässä. Tää prosessi on ollut yhtä kokeilua ja uusien juttujen haltuun ottamista. Sain lainaan laitteistoa animaatiolooppeja varten, ne siis onnistuu (jes!), sit mulla on 2-3 nukkekotia joiden maalaaminen on vähän vaiheessa. Niistä tulee kauttaaltaan yksivärisiä ja kahteen niistä asennan sisälle animaatioita. Yks nukkekodeista on järkyttävän suuri ja sen tuomista galleriaan vielä mietin. Gallerian projektorilla ajattelin hyödyntää projisoimalla sillä ryömivän hahmon lattiaan/seinään lattianrajaan/kattoon. Lisäksi tulostutan suurehkoille kapelevyille dioraaman huoneesta. Sen originaalit oon tehnyt käsin kollaasitekniikoin, ajattelin että originaalit voisi ripustaa esille myös, ne on aika pieniä. Maalaan suoraan seinään kaksi suurikoista hahmoa, jotka ikään kuin kannattelevat gallerian kattoa. Haluaisin saada näyttelystä siis runsaan, mutta en sekavaa kuitenkaan. Ajattelin nyt tehdä mahdollisimman paljon kaiken näköistä, ripustuksessa sitten karsia jos tarpeen. Voin laittaa myös jotain kuvaa, jos tarpeen!

sori kilometri viesti.

J

M Ooh, tykkään siitä että on nukkekodit, ja sit yhtäkkiä galleriakin on nukkekoti, johon suuret hahmot eivät oikein mahdu! Tai tarkoittiko tätä? Mikä on sun alla kulkeva ajatus? Minkälaisia tunteita käsittelet? Olen nyt junassa matkalla Karjaalle, voidaan jutella.

Laita mulle muutama kuva luonnoksista!

Teksti voisi olla haastattelu. Oi

Karkas

Jos ei ehditä nähdä niin tän tyyppinen chatti?

M Mitä mieltä?

Joo justinsa tää on mun juttu! Liian isot hahmot liian pienissä tiloissa, mietin sellaista mökkihöperyyttä, elämän kulisseja ja näyttämöä, sellaista elämän oravanpyörää ja yhteiskuntaan sopeutumista. En kuitenkaan halua mitään angstijuttua tästä vaan enemmän sellasella tän kaiken maailmanmenon huvittavuutta ja rutiineja, vähän sellaista vaikeilua.

chatti käy hyvin!

Oon siis nyt tosi paljon ollut kotona/työhuoneella ja vähän ehkä peilaan tätä koko näyttelyä myös mun omaan säätämiseen ja mökkihöperyyteen :--D

Tässä seinämaalausluonnos

J

Maalauksista tulee upeat!

Yks kuva tulee mieleen, ranskalaisen kuvittajan, Rebecca Dautremerin Liisa ihmemaassa, ootko nähnyt? Kuvassa on talo jonka lasikuisti täyttyy Liisan valtavista kasvoista ja yhdestä ikkunasta kurottuu jättimäinen käsi. Ei tyyliltään samaa, mutta ajatus että tyttö kasvaa hallitsemattomasti ja huone käy liian pieneksi.

M Mökkihöperyys on hyvä

**Galleria
Kuvitus**

M Nukkekotia on ehkä sellainen tytöille tarjottu harjoittelukenttä elämään, jossa lavastetaan jotain vähän hämärää onnellisuutta. Mitä omia nukkekotimuistoja sulla on? Onko sulla jotain nukkekoti-referenssejä, jotain mitä olet lukenut tai nähnyt?

J Hei joo toi Liisa Ihmemaassa-juttu on klassikko, mut en ehkä tota nimenomaista kuvaa oo nähnyt! Nukkekotireferenssejä mulla ei ole ollut, mulla ei ollut sellaista edes lapsena. Näyttelyn nukkekodit hankin eri paikoista käytettyinä eli kaikilla on oma historiansa. Mua viehättää nukkekodeissa se sellainen pieni ja jotenkin herkkä maailma, mut sit kuitenkin muistan et lapsena leikin kaverin kanssa sen nukkekodilla ja ne leikit oli välillä aika rajuja, siis oli paljon draamaa ja seksuaalisävytteisyyttä, miten nyt lapset tutkiikaan näitä asioita leikkien kautta. Nukkekodista tulee mieleen myös The Sims jota oon pelannut ihan lapsesta pitkälle aikuisuuteen asti. Siinäkin on se leikkiminen läsnä mut myös vallantunne ja hallinta niiden hahmojen elämässä. Kaikki simssiä pelanneet varmaan muistaa miten jostain epätoivotusta hahmosta pääsi eroon laittamalla sen uima-altaaseen ja poistamalla poistumistikkaat... Ja sit Habbo Hotel! Se oli ihan kreisi ja sitä pelasin paljon, siinä taas on mukana vuorovaikutus muiden ihmisten kanssa mut aikamoiset kulissit siellä pysty itelleen rakentaa. Onhan näitä muitakin pelejä joissa voi rakentaa virtuaalisen elämän ja sen kautta myös niin ikään paeta todellisuutta. Jotkuthan menee naimisiinki netissä jonkun toisen hahmon kanssa ja se on sit sitä niiden "todellisuutta". Meni vähän sivuraiteille, haha

M Mielenkiintoista! Mä en ole noita pelannut, kerran kävin Habbossa mutta kukaan ei halunnut puhua mun kanssa! Just sitä vallankäyttöä.

M Miten näyttelyvieraan saa tuntemaan itsensä pieneksi? Tai liian isoksi?

J Galleriatilassa voi ehkä pelata eri kokoluokan jutuilla ja sitä kautta vaikuttaa kävijän kokemaan pienuuteen/suuruuteen. Jotenkin tämä taas menee lapsuuteen, mut meidän ala-aste teki paljon retkiä Heurekaan ja siellä on esillä se hervottoman kokoinen puupöytä ja suuret tuolit, pöydällä jättimäisiä kahvikuppeja ja kippoja, se on jotenkin painunut mieleen.

M Jättikokoinen kahvikuppi oli varmaan vaikuttava! Muistan omalta luokkaretkeltä Ahvenanmaalla jättikokoisen tuolin!!! Ja hei: Astrid Lindgrenin Pekka Peukaloinen! Se kylpee kirjan päähenkilön kanssa kahvikupissa.

J Ja kahvikuppikaruselli! Lintsillä taitaa olla se vieläkin.

M Onkohan meillä kaikilla kiinnostus nähdä maailma eri kokoinen, ison tai pienen, horisontista?

M Kun nukkekoti jää pieneksi, onko se lapsuuden loppu? Jotain kipuilua?

M Valta on kiinnostava aspekti. Jumalan leikkiminen, ja tosiaan ne seksuaalisväritteiset leikit siinä suljetussa tilassa. Hyvä tästä tulee.

J Mun vasta ilmestyneessä ensimmäisessä sarjakuvakirjassa on myös pääosassa lapsuus ja lapsen silmin asioiden kokeminen ja näkeminen. Ehkä tässä nyt onkin taustalla joku sellainen lapsuuden muistelu ja justiinsa se kipuilu. Hain tuon isoimman nukkekodin joltain aika nuorelta tytöltä joka vaikutti siltä että se on vasta päättänyt, ettei enää leiki. Siitä tuli jotenkin outo fiilis ja sellanen et riistan tältä ihmiseltä nyt jotain, vaikka tietysti siitä maksoin. Mut nyt kun muistelen omia lapsuudenjuttuja niin harmittaa tosi paljon et jotain on heitetty roskiin, annettu pois ja myyty. Palaan muiden hommien pariin nyt mut oli tosi kiva kirjoitella. Tuntuu et tää menee vihdoin eteenpäin, jee!

M Jep, mun juna saapui just Karjaalle, joten minäkin poistun.

Juliana Hyrrin taiteilijahaastattelu: Maija Hurme
Taitto: Oskari Huolman

**Galleria
Kuvitus**